

deraf — hvad maaske det ærede Medlem ikke ganske saa — at man vil blive nødsaget til, saa vidt jeg ser, at blive staaende ved den personlige Indkomstskat. Der følger deraf, at det ikke bliver muligt, saa vidt jeg ser, at gaa over til den Indtægtskildebeskatning, som det ærede Medlem omtalte som særligt ønskelig. Jeg tvivler om, at den Ordning af Formueskatten, som her er foreslaaet, kan forbindes med en Skat paa Indtægtskilderne. Hvad en Skat paa Indtægtskilderne angaar, saa kunde det jo være et Skattesystem, som var lige saa godt som et andet, og i visse Henseender vilde være langt mere tiltalende end det af os foreslaaede. Det er lettere at behandle, Skatten er lettere at paalægge, det er lettere at faa Pengene ind, der skal ikke saa mange Omstændigheder til, og det er langt mindre inkvisitorisk, det er sandt. Men indtil jeg ser et Forslag om en Indkomstkildeskate, som ikke har de to Fejl, som jeg tror ere nødvendige for et saadant System her i Landet, vil jeg i alt Fald ikke kunne gaa med dertil. Skal der lægges en Skat paa Indtægtskilderne, saa maa den lægges paa alle Indtægtskilder. Det turde være en selvfølgelig Sag. Saa maatte den ogsaa lægges paa Statsrenten og paa Renten af Kreditforeningsobligationer. Jeg ser ikke rettere, end at dette kun kan ske gennem en Kuponskat. Denne kan ordnes paa mange Maader, men man maa kalde den en Kuponskat. En saadan Skat vilde jo ogsaa komme til at paahvile Udlændinge. Vi have nemlig, desværre, en temmelig betydelig Gæld til Udlandet, baade ligger der en stor Masse af vore Statsobligationer i Udlandet, og en stor Masse af vore Kreditforeningsobligationer ligge ligeledes i Udlandet. At beskatte Udlændinge derigennem, at man paalægger en Kuponskat paa Statsrenten og Kreditobligationsrenten, det vil, forekommer det mig, være kontraktstridigt, og det vilde i allerhøjeste Grad svække Statens og hele Landets Kredit. Det vilde, forekommer det mig, stille os i Klasse med . . . (N. Andersen: England!) ikke med England. (N. Andersen: Jo, England!) . . . nej, De tager fejl, men det vil stille os i Klasse med Italien, Grækenland og andre Nationer, som ere eller have været paa Fallitens Rand. Hvad England angaar, tror jeg at vide, at man har søgt at komme ud over denne Vanskelighed ved ikke at afskrive noget af Renten til Udlændingene. Men der er tillige en anden Ting at mærke. England er et meget rigt Land. Selv om det ikke skulde være Tilfældet, hvad jeg

nu sagde, maa det dog erindres, at England er et meget rigt Land, og der findes ikke meget af de engelske Papirer uden for England selv. Dernæst er England en meget stor Magt, en Stormagt, der kan tillade sig mange Ting, som det var uklogt af et lille Land at give sig af med. Som sagt, indtil jeg bliver bedre oplyst, indtil jeg ser, at det skulde være muligt at paalægge en Indkomstkildeskate, som var gennemgaaende og derigennem retfærdig, uden at den havde disse Mangler, som jeg her har omtalt — jeg skal ikke gentage dem — vil jeg ganske vist være en saa bestemt Modstander af en saadan Skat, som tænkes kunde.

Hvad nu denne kommunale Beskatning angaar, maa jeg tillade mig at gøre en Bemærkning, som jeg glemte i mit første Foredrag. Den højtærede Finansminister opregnede jo alt det, der kunde tale for, at vi stille os i Opposition til det andet Ting. Jeg søgte i mit forrige Foredrag at paavise, at det var noget ensidigt set, at der var mange Punkter, hvor vi just havde nærmet os det andet Ting. Men her er et Punkt, som jeg den Gang glemte, og som staar i den mellemkommunale Beskatningslovs § 8, sidste Punktum, som lyder saaledes: „Klager over Fastsættelsen af den i § 7 omhandlede Skat afgøres af Overskattekommissionen (jfr. § 20 i Lov om Formue- og Indkomstskat til Staten) for den Skattekreds, hvori Erhvervskommunen ligger, og det, hvad enten Klagen rejses af den skattepligtige eller af en Kommune.“ Dette er noget, som det høje Landsting har fordret, og noget, som dette Ting hidtil har modsat sig. Nu er det ganske vist, at det høje Landsting havde fordret det i videre Udstrækning, end her er foreslaaet, men det kan ikke benægtes, at vi paa dette Punkt have nærmet os Landstingets Opfattelse meget betydeligt. Vi have gjort det, fordi vi have kunnet indse, at der kunde være nogen Frygt for en uretfærdig Behandling just af den enkelte, som havde Ejendomme eller Erhverv i forskellige Kommuner. Derimod have vi ikke kunnet være med til at udvide denne ny Paaklageinstans til at gælde alle Klager over den kommunale Skatteansættelse, fordi vi i øvrigt mene, at den nuværende Klageinstans, Amtsrådet, er fuldkomment tilstrækkelig, i Særdeleshed, naar vi have foreslaaet Skattevedtægtsregler, som kunne være Grundlag for Klager. De ærede Medlemmer for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), Frederiksberg (Ellinger) og Lyngby (Piper) have alle klaget